Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1872.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige

afholdt i Salt Lake City den 6. Oktober 1872.

(Fra „Deseret News".)

Konferencen overværedes af Præsidenterne Brigham Young, George A. Smith og Daniel H. Wells.

Af de Tolvs Kvorum vare Følgende tilstede: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, F. D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young junr. og Joseph F. Smith.

Kirkens Patriark, John Smith var ogsaa nærværende tilligemed en talrig Masse af det hellige Præstedømme.

Sangkoret bestod af tre hundrede Medlemmer under Ledelse af Professor Careless.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young, og efter Afsyngelsen af en Salme aabnedes Konferencen med Bøn af Ældste Orson Hyde.

Præsident Brigham Young fremstod og bad Tilhørerne bevare den mest mulige Stilhed; thi imodsat Fald var det vanskeligt, paa Grund af Husets Størrelse, at høre de Instruktioner og Lærdomme, som bleve udtalte af Præstedømmet. De Hellige vare komne tilsammen for at belære og undervise hverandre om Guds Riges Anliggender, for at forny og opfriske deres Tro og for at lytte til de Sandheder, der vare givne til Menneskeslægtens Opbyggelse, i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og alle Herrens Aabenbaringer. Han sagde, at fordi vore Fjender vare for en Del ophørte med at forfølge os, saa vare de Hellige mere hengivne til at afvige fra Herren. Enkelte af de Sidste-Dages Hellige kunde bære Lykke og Medgang, men disse vare

saa i Tallet. Nogle vilde give Gud Æren for hans Velsignelser, Andre derimod vilde, dersom Lykken tilsmilede dem, forglemme Herren og selv tage Æren for deres Fremgang. Han formanede de Hellige til altid at søge til deres Skaber, og sagde, at de vare bedragne og havde tabt Aanden af deres egen Religion, hvis de troede, at Sandhedens Fjender elskede dem. De, som vare tilbøielige til denne Verdens Forfængelighed i Klædedragt og mange andre verdslige Onder og som troede sig selv at være Sidste-Dages Hellige, vare skammeligt bedragne; thi dersom de Hellige ønske at nyde Guds Riges Velsignelser, da maa de altid leve saaledes, at de kunde være værdige til at erholde dem.

Præsident George A. Smith glædede sig i at have Leilighed til at samles med de Hellige i Egenskab af en Konference. Han sagde, at hvis de ønskede at blive opbyggede og belærte, saa maatte de øve Tro og Opmærksomhed til den, som skulde tale, dette var Maaden, hvorpaa man skulde erholde Sandhedens Juvel. Han havde nylig havt det Privilegium at besøge Kalifornien, hvor han mødte Flere, der tidligere havde hørt til vort Samfund, men som havde apostaseret, og nu vare Vantroende. De nærede ingen Tro til Herren, men talte bespottende om Skabelsen, Herrens Aabenbaring og Alt, som de før havde holdt helligt. Han gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Velstand, som herskede blandt de Sidste-Dages Hellige i de forskjellige Setlementer i Utahs Dale. Mange vare komne dertil saa at sige nøgne, og havde nydt stor Velsignelse og Fremgang. Og alle disse Velsignelser skulde de Hellige vide at sætte Pris paa. Idet han berørte Tiendeloven, beviste han af Bibelen, at dette var et Princip, som Guds Folk troede paa fordum, og deraf sluttede han, at det var ligesaa nødvendig i disse Dage at opfylde vore Pligter angaaende denne Gjenstand. Før, medens de Hellige vare fattige, vare de mere beredvillige til at betale deres Tiende og ofre, end nu, da de vare blevne velstaaende.

Han omtalte ogsaa, at medens han i Forening med Ældsterne Woodruff og Cannon vare i Kalifornien, havde de gjort sig megen Umage for at undersøge, paa hvad Standpunkt Religionen stod blandt Folket. I dette Øiemed havde de besøgt flere religiøse Forsamlinger, saasom et kinesisk Afgudstempel, en jødisk Synagoge, en katholsk Kirke, den episkopale Kirke, Methodisterne og andre Religionssekter, men han kom til det Resultat, at de saakaldte Kristne stode omtrent paa det samme Trin, som da han tidligere havde været bekjendt med dem i de østlige Stater. Derpaa gjorde han nogle Bemærkninger med Hensyn til den Strid, som hersker blandt de forskjellige Religionssamfund. Endog paa de Steder i Jerusalem, der blive betragtede som hellige, vare de Kristne i bestandig Kamp og Kiv for at komme i Besiddelse af disse, og dersom ikke Tyrkerne stod over dem for at opretholde Fred og Enighed, vilde de hugge hverandre sønder og sammen. Han sluttede sin Tale med at opmuntre de Hellige til Trofasthed, saaledes at de kunde være værdige til at erholde Evangeliets Velsignelser, der vare aabenbarede gjennem Herrens Tjener, Joseph Smith.

Præsident D. H. Wells fremstod og vidnede angaaende Sandheden af det Evangelium, som de havde annammet. Han omtalte ogsaa det Vidnesbyrd, som var givet til de Sidste-Dages Hellige formedelst Aabenbaringens Aand og om Fylden og Simpelheden af Frelsningsplanen, som vor himmelske Fader havde lagt til Frelse for Menneskeslægten. At Enhver skulde tro paa hans Søn, Jesum Kristum,

omvende sig og blive døbt til sine Synders Forladelse, var et Princip, som næsten Alle vare enige om, men alligevel vare de ikke komne til Enhed i Udførelsen af disse Lærdomspunkter. Han bifaldt den Vei, som Herren havde planlagt. „Gud maa være sanddru, om endog hvert Menneske er Løgner." Han formanede de Hellige til Bestandighed og til at vise deres Tro af deres Gjerninger. Gud forlangte intet mer af Menneskenes Børn, end hvad som vilde være til deres egen Velsignelse, forsaavidt det blev sat i Udførelse ved hans Aand.

Koret sang: „Pris Herren i hans Hellighed, osv." Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Taksigelse af Ældste Orson Pratt.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

En stor Forsamling opfyldte Bygningen. Omtrent tretten tusinde Mennesker vare nærværende.

Præsident B. Young kaldte Forsamlingen til Orden. Ældste John Taylor aabnede med Bøn.

Ældste Orson Hyde læste en Del af Esaiæ Profeti. Han frydede sig over at møde med saa mange Hellige under saa gunstige Omstændigheder, og fordi han var en Sidste-Dages Hellig og kunde bære en Del af den Haan og Foragt, som blev dem tillagt, der bar dette Navn. De gamle Profeter, der fordum opstod som en „Retfærdigheds Sol" i Østen, omtaler i sine Skrifter de sidste Dage og det Folk, som da skal bo paa Jorden. Han beviste af Pagtens Bog, at det evige Evangelium og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var det Banner, som Profeten Esaias beskriver. Idet han gjorde nogle Bemærkninger angaaende Præstedømmet, der var saa forhadt og bespottet, sagde han, at den Almægtiges Præstedømme vare Mænd, som havde Fuldmagt og Myndighed til i vor Herres Jesu Kristi Navn at forvalte og forrette alle de hellige Embeder i Kirken. Han fremsatte som en Lignelse de verdslige Regjeringer og Styrelser, der uafbrudt fortsættes, saalænge Verden staar. Ligemaade er det med Herrens Præstedømme, det maa ogsaa vedvare. Efter at have talt over dette Emne en Tid, berørte han den nuværende Tid og hvordan vore Missionærer blive modtagne blandt de forskjellige Nationer. Han sagde, at Maaden, paa hvilken Verden annammede disse Sendebud, bragte til hans Erindring den Behandling, de vare undergivne, der i gamle Dage vare anklagede som Troldkarle og Troldkoinder. De bleve nemlig tvungne til at klatre op i et høit Træ og derpaa blev Træet omhugget. Dersom nu disse Anklagede dræbtes, bleve de ansete som Uskyldige, men hvis de slap fra det med Livet, bleve de betragtede som Skyldige og fik Straf derefter. Paa samme Maade var det med Mormonerne, de ere Maalet for deres Medmenneskers Beskyldning og uretfærdige Behandling uden Hensyn til, hvor ugrundede disse ere. Taleren berørte dernæst Aabenbaringen og sagde, at der var en stadig Tilvæxt blandt de Hellige, og dette var et Bevis for, at de vare veiledte ved Aabenbaringens Aand.

Profeten omtaler et Folk, „som er trækket og plukket til et forfærdeligt Folk, fra det blev et Folk og hidindtil." Naar vi anvende dette paa „Mormonerne," saa kunne vi se, at de ere trukne og plukkede, og de vare engang saa „forfærdelige," at det blev dem forbudt af Regjeringen at bære Vaaben til Selvforsvar mod de vilde Indianere. De havde ikke Tilladelse til at forsvare deres eget Hjem og deres egen Arne, naar disse vilde Horder kom for at dræbe og plyndre dem. Tropper fra Staterne vare sendte op til dem for at

forhindre disse røveriske Overfald, og dette var et stort Gode for dem ved Indhøstningen. Men nogle Mænd havde underrettet de høiere Autoriteter om, at der nu ikke længere var nogen Fare; thi Indianerne havde ophørt med at myrde og røve og havde trukket sig tilbage. Soldaterne bleve derfor sendte hjem igjen, og vi bleve overladte til os selv. Taleren advarede dem, der ønskede at stride mod dette „forfærdelige Folk," at gaa lidt mere sagtmodigt til Værks og ikke kæmpe mod den Almægtiges Kraft.

Ældste Orson Pratt sagde, at han vilde forsøge at oplive de Hellige ved at læse den vigtige Aabenbaring, som var given til Joseph Smith for syrretyve Aar siden, som han nedskrev i et Brev til W. W. Phelps. Han oplæste en Del af dette Brev i Pagtens Bog, og derpaa gjorde han nogle Bemærkninger angaaende Tiendeloven og Indvielsen, som omhandledes i den samme Aabenbaring. Tiende, sagde han, var ingen Lov udarbeidet af menneskelige Væsener, men var en Lov, som Herren havde indstiftet og givet til sit Folk gjennem sine Tjenere. Vigtigheden af at efterkomme denne Lov og Resultatet af Lydighed eller Ulydighed mod den blev bestemt forklaret af Taleren. Han formanede Alle, som bare Navn af Sidste-Dages Hellige, at vise Lydighed til dette vigtige Princip.

Præsident Brigham Young bekjendtgjorde, at Konferencen sluttedes til paafølgende Mandag Formiddag Kl. 10, hvor Forhandlingerne bleve fortsatte paa det samme Sted.

Koret sang: „Jorden er Herrens og Fylden deraf," osv.

Taksigelse af Ældste Wilford Woodruff.

Anden Dag.

Mandag den 7de Oktober Kl. 10 Form.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident B. Young. Efter at Koret havde sunget en Lovsang til Herrens Pris, aabnedes Konferencen med Bøn af Ældste Erastus Snow.

Ældste John Taylor sagde, at han følte en sand Glæde ved det Privilegium at samles med sine Søskende. Han berørte det Skriftsted, hvor Jesus siger: „Mit Aag er gavnligt og min Byrde er let" og sagde, at Meningen i Udtrykket „Mit Aag" var en vis betegnende Dyrkelse. Han gik fra dette Punkt over til at forklare de forskjellige Slags Regjeringssystemer, som findes paa Jorden. Taleren sagde, idet han hentydede til de Sidste-Dages Hellige, at de vare indsamlede hertil i to Betydninger, baade som en religiøs Organisation og som et politisk Samfund. Derpaa berørte han de Sidste-Dages Helliges Troesprinciper og Præstedømmets Organisation. Han bevidnede, at Kirkens Myndigheder og Embedsmænd vare beskikkede af Gud og Folket, og sagde, at det første Præsidentskab, de tolv Apostler og andre af Kirkens bemyndigede Mænd, kunde ikke handle uafhængig af Kirkens Medlemmer, men maatte præsenteres ved den generale Konference hvert Halvaar, hvor Enhver havde Leilighed til at stemme for eller imod dem. Alle, som stode i Samfundet, havde Ret til at afgive deres Stemme ved Valget af de Mænd, som skulde præsidere over dem, og dette fandt Verden for godt at kalde Despotisme, endskjøndt han ikke kunde se, hvori den bestod.

Taleren sagde, at det Aag, som Frelseren omtalte, var et Aag, som de Hellige skulde paatage sig i disse Dage, nemlig Lydighed til Evangeliets Principer. Idet han berørte den Enighed, der hersker blandt „Mormonerne," sagde han, at det var netop denne Enighed, som ethvert Parti i Landet tragtede efter, og at alle disse Partier hyldede deres egne

Principer og onskede at vælge Mænd af deres egen Midte til Bestyrelsen af de forskjellige Embeder. Skylden laa ikke hos dem, om de ikke havde Held med sig og fik sat deres Plan igjennem; det kom simpelthen deraf, at de manglede Indflydelse. Forskjellen mellem saadanne Valgkandidater og Præsident Young er blot den, at han er i Besiddelse af mere Indflydelse, end de ere.

Ældste W. Woodruff gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til den store Forskjel, der gjør sig gjældende blandt de mange Religionssekter paa Jorden, og omtalte Nødvendigheden for dem at efterleve deres Religion, som foregav, at de havde erholdt Sandheden. Han sagde, at Overholdelsen af Tiendeloven var ligesaa magtpaaliggende som noget andet Princip i Evangeliet. Derpaa sluttede han sine Bemærkninger med at opmuntre de Hellige til Trofasthed, saaledes at de kunde være værdige til Guds Velbehag.

Koret sang: „Jeg vil synge til Herrens Pris," osv. Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Taksigelse af Ældste C. C. Rich.

Klokken 2 Efterm.

Efter Afsyngelsen af en Salme afholdtes Bøn af Ældste Joseph F. Smith.

Ældste Charles C. Rich omtalte de Velsignelser, som blev Menneskeslægten tildel ved Aabenbaringen af Herrens Evangelium, og at der paalaa dem, der havde annammet samme, som en Pligt at vise Lydighed til Gud, den Almægtige. Han paaviste Nødvendigheden af at tjene og tilbede Herren i Aand og Sandhed, dersom de Velsignelser, der vare forjættede til de Trofaste og Oprigtige, skulde blive os tildelte. Udførelsen af vore nærværende Pligter er, hvad Herren forlanger af de Sidste-Dages Hellige. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Sandheden af det hellige Evangelium og vidnede, at Joseph Smith og Brigham Young vare Herrens Profeter. Han formanede de Hellige med Varme til at være trofaste og lydige i den Pagt, som de havde sluttet med deres himmelske Fader.

Ældste Orson Hyde fremstod og sagde, at han onskede at forklare nogle af sine Bemærkninger fra den foregaaende Dag, som han havde hørt vare misforstaaede. Nogle havde opfattet, at han havde sagt, at Kirken havde været uden Aabenbaring, siden Joseph Smith levede paa Jorden, men dette havde langtfra ikke været hans Mening. Medens Profeten Joseph levede, fik han Aabenbaringer, og efter hans Død har Sandhedens Sol stedse straalet over denne Herrens Gjerning.

Ældste Lorenzo Snow talte angaaende de Pligter og det store Ansvar, som paahvilede Præstedømmet. Han sagde, at man skulde ofre alle personlige og egenkjærlige Følelser og sætte Herrens Plan for Menneskeslægtens Frelse i Udførelse Præstedømmet var ikke beskikket til at nedrive, men til at opbygge; det skulde ikke oprette Strid og Uenighed, men Fred, Kjærlighed og Harmoni. Herrens Ældster burde være uegennyttige, opofrende og trofaste i deres Kalds Pligter; de skulde leve saaledes, at de altid kunde være værdige til at have Aabenbaringens Aand til deres Veileder. De Sidste-Dages Hellige foregav, at de gjennem Præstedømmet vilde frelse Nationerne fra den Fordærvelse, som ophobede sig paa deres Hoveder formedelst deres egen Vildfarelse og Ugudelighed. Dette var Evangeliets Formaal, dette var Præstedømmets Mission; thi Jordens Indvaanere neddrage Herrens Straf over sig, fordi de vandre i Mørke og Vildfarelse. Og det er for at frelse dem, at Herren har aabenbaret sit Evangelium og gjenoprettet sit Præste-

dømme paa denne vor Jord. Taleren sagde, at han skulde ønske at se om Nogen kunde paavise en Mand, der havde gjort saameget for Menneskenes Børns Frelse som Brigham Young. Han omtalte Tilstanden blandt den arbeidende Klasse i Europa, som han paa sine Reiser var bleven bekjendt med. Tusinder, der dengang levede i Usselhed og Fattigdom, levede nu i Lykke og Velstand her i disse Dale.

Dette var en timelig Frelse, som Præsident Young havde forskaffet dem. Hans tilligemed det hele Præstedømmes forenede Virksomhed gik ud paa at udarbeide for Alle en baade evig og timelig Velsignelse, forsaavidt de vilde annamme dem og modtage Sandhedens Principer.

Ældste Erastus Snow opfordrede de Hellige til stedse at vandre i Retfærdighed. Herren havde kaldt dem til at være et betegnende Folk, de skulde derfor sky al Synd og Ugudelighed. De burde saa meget som muligt aflægge alle syndige Vaner og Tilbøieligheder, der ere nedværdigende og vanærende, men derimod fremme og elske det Gode, som er et Princip, der vil ophøie og forædle Menneskene. Idet Herren søgte at danne dem til sit Eiendomsfolk, forlangte han disse Ting af dem. Kunde dette saare de Individer, der ikke følte sig oplagte til at deltage i et saadant ædelt og ophøiet Værk? Evangeliet blev frit tilbudt Enhver; de, der ønskede at annamme det, kunde gjøre saaledes, og evig Velsignelse vilde være Lønnen, dersom de vare trofaste; de, som nærede Uvillie mod samme og forkastede det, vilde have Ansvaret paa sig selv. Jesus er død for Alle, og formedelst hans Blod ville alle Mennesker, som annamme Evangeliet, blive frelste. Hans Evangelium er et Rige, som bestaar af Kjærlighed og Godhed til hele Menneskeslægten, men især deleshed til de Trofaste. Taleren bemærkede derpaa, hvor vigtigt det var for de Hellige at voxe og tiltage i alle nyttige Egenskaber, saasom i Kundskab, i Kraft til altid at gjøre det Gode og være Medhjælpere i at fremme og udvikle saavel den legemlige som den aandelige Styrke i deres Samfund. Ved en saadan Fremgangsmaade vilde de voxe i guddommelig Kraft, og Herren vilde stedse være med dem og gjøre dem mægtige til at overvinde al Ondskab og Ugudelighed.

Koret sang: „O Fader, din Almægtighed,“ osv. Konferencen sluttedes til Kl. 10 Form. den paafølgende Dag.

Taksigelse afholdtes af F. D. Richards. (Forts.)

Ungdommen i de store Byer.

(Fra „New York Paper.“)

Verden er meget sen til at lære. Mange af dens Beboere lære aldrig. Unge Mænd og Kvinder opvoxe næsten overalt blandt Ruinerne af Livet, tilsyneladende uden at gjøre nogen Forespørgsel eller nære nogen Bekymring angaaende Aarsagerne til disse usle og ynkværdige Levemaader, der sirkulere omkring dem. En Mand, som har været betroet store Pengesummer, bedrager sine Over-

ordnede eller Staten; han bliver betragtet som en Skurk, udstødes af Samfundet og ender med at skyde sig en Kugle for Panden. En Anden, ledet af en Higen efter at erholde Magt eller at opnaa en vis høi Stilling, gaar frem paa en saa nederdrægtig Maade, at han taber sin Karakter og gode Indflydelse og tilsidst bliver en Demagog. Andre, ved aldeles at overgive sig i Sandselighedens og Vellystighedens Vold, ender som de mest vanærende Bæster med et Hjerte og en Hjerne mere uren end Soens Søle. Nogle, der vænne sig til at nyde spirituøse Drikke, ende med at blive Drukkenbolte, der enten dø af Delirium tremens eller leve til en Forbandelse for Hustru og Børn. Der findes i Mængde af saadanne usle og lave Karakterer i enhver stor By; der dør daglig en Masse saadanne sørgelige Individer og nye Stakler opstaa istedetfor dem.

En ung Pige, som elsker en Mand saa høit, at hun lader Visdom gaa ud af Betragtning, bliver ofte forført. Den Person, som hun havde ofret sin Kjærlighed, forsager hende. Hendes Liv bliver til Skam og Skjændsel, og hendes Død sker som oftest i Fortvivlelse. Ikke en ung Jomfru, men tusinder af disse gaa hvert Aar paa denne Maade deres Ruin imøde. Disse, hvis Dyd er forspildt, hvis Karakter er saaledes plettet, falde enten i en tidlig Grav eller ogsaa søge de at skjule deres Skam og Vanære i et eller andet Hus for slette Fruentimmer. Gang paa Gang blive disse utallige Exempler og sørgelige Tragedier gjentagne under Paasyn af den opvoxende Generation, og alligevel kunne de aldrig lære at bruge Visdom. Ingenting er bleven tydeligere bevist, end at de første Trin paa Daarskabens og Syndens Bane har taget en Ende med Forfærdelse. Det er et Faktum at maadeholden Nydelse af Spiritus er altid farlig og at en umaadelig Nydelse af samme Fluidum er ligefrem til Menneskenes totale Ruin og Fordærvelse. Det er vel bekjendt, at dersom en Mand har Omgang med en liderlig Kvinde i en Time, saa vil han maaske faa en Plet paa sig, som et helt Livs Bod ikke er istand til fuldelig at udslette.

Dersom unge Mænd og Kvinder vilde forsøge at erholde Visdom, saa kunde de vinde nok af den i en Dag, hvis de vilde bruge deres Øine og tænke over, hvad de saa. Alligevel, her i New York, saavelsom i andre store Stæder, ere de unge Mænd og Kvinder altid rede til at gjentage den feilagtige Fremgangsmaade, som deres Omgivelser have udført, hvis gode Karakter er spildt, og hvis Lykke for stedse er tabt. Den unge Mand holder sig til Vinflasken og søger et Tilflugtssted paa de Steder, hvor bedragne og fordærvede Kvinder ligge og vente paa Rov. Han ved meget vel, dersom han nogensinde har følt den Samvittighed, som Himmelen har skjænket ham, at han gaar paa den brede Vei til Fordærvelse — at der ligger foran ham et Liv fuldt af Vanære og en Død med Forfærdelse.

Naar Resultatet af disse vanhellige Fremgangsmaader ere saa vel bekjendte, som vi hensigte til, saa maa det synes særdeles underligt, at saa Mange ere istand til at vandre paa saadanne Veie. Enhver ung Mand ved godt, at dersom han afholder sig ganske fra at smage nogen alkoholisk Drik, saa vil han aldrig staa i Fare for at blive en Dranker. Enhver ung Mand ved, at hvis han bevarer sig selv kysk og ren i sin Ungdom og skyr de Uterliges Samfund, saa kan han bringe den Kvinde, han elsker, en Selvrespekt, der er uskatterlig, en forbigangen Tid, som han frit kan lade ligge aaben for hendes spørgende Blik, og en ren, fysisk Livskraft, der bliver den næst-

kommende Generations Rigdom. Han er sig bevidst, at Lønnen for et dydigt og tugtigt Levnet er ti tusinde Gange større, end Lonnen for de lastefulde Tilfredsstillelser; han er vidende om, at Intet er tabt, men at Alting er vundet ved et Liv af mandlig Ædruelighed og Selvfornegtelse. Alt dette kjender Ungdommen for en stor Del, dersom ikke deres personlige Fornuft, der er en Gave af Herren, er aldeles udslukket, og alligevel gaa de med aabne Dine, tilsammen med den øvrige forblindede Masse, lige i Djævelens Vold.

Vi vide, at det overdrives ikke, naar vi sige, at New York har tusinder af unge Mænd, der have gode Mødre og rene, dydige Søstre; Ynglinge, som, hvis deres Levnet laa udfoldet for deres Slægtninge, ikke vilde være istand til at se deres Mødre og Søstre i Dinene. De nære en bestandig Frygt for Opdagelse og ere sig selv beviste deres uoprettelige Tab. Deres Levevis er maskeret paa tusinde Slags forskjellige Maader. De leve i en daglig Løgn og Usandhed, de ere Ofre og Slaver af Laster, der sikkert og vist ville føre dem i en tidlig Grav, dersom de ikke snart og for bestandig opgive dette deres fordærvelige Levnet. Der gives tusinder af Andre, som nu ere rene og gode, der snart ville følge de Daarliges Exempel, uden at bekymre sig om den Elendighed, som de daglig have for Die, og om et Aar ville de maaske vandre paa en Vei, som leder endnu mere nedad.

Man bliver træt af at advare Daarer og falder tilbage i Sorg over, at Helvede og Fordærvelsesstedet bliver aldrig fuldt — i Sorg over, at Menneskene ikke kunne eller ville lære, at der kun er en Vei til et hæderligt, fredeligt og lykkeligt Liv, og at alle andre Veie lede mere eller mindre direkt lige i en skrækkelig Ruin.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Da jeg netop er hjemkommen fra et Besøg i de forskjellige Konferencer af Sidste-Dages Hellige her i Skandinavien, saa vil jeg herved i faa Ord gjøre nogle Bemærkninger angaaende Tilstanden iblandt de Hellige, og beskrive mine Følelser med Hensyn til dem, der ere satte til at være deres Lærere og Ledere. Medlemmerne af vort Samfund ere i Almindelighed ikke meget begunstigede af verdslige Goder, og da de for største Delen ere udsprungne af den lavere Stand og Tilhængere af en foragtet Lære, saa nyde de paa Grund heraf heller ingen særlig Anseelse eller Udmærkelse blandt deres Medmennesker. De, som forhen have været i Besiddelse af deres Slægtninges og Venners Agtelse og Respekt, ere, idet de annammede Kristi rene og sande Evangelium, blevne Maalet for deres Venners og Bekjendtes Haan og Foragt. Dette er Noget, som næsten alle de Sidste-Dages Hellige have erfaret i større og mindre Grad, men det var egentlig ikke dette Emne, som jeg ønskede at behandle.

De Hellige ere for største Delen stillede i fattige Omstændigheder næsten overalt her i disse Lande, men dette hindrer dem ikke i at tjene Herren. Mange have staaet i Pagten i flere Aar og have gjennemgaaet mange haarde Prøvelser og Gjenvordigheder, men de have alligevel været trofaste og med Nidkjærhed søgt at efterleve de Lærdomme, som Herrens Tjenere have meddelt dem. De erholdt den Overbevisning, idet de bleve døbte til deres Synders Forladelse, at det vilde være af stor Velsignelse for dem at efterkomme ethvert Raad og enhver Formaning, som Guds Tjenere paalagde dem at sætte i Udførelse. De, som virkelig ere værdige til at bære Navn af Sidste-Dages Hellige, ere meget agtpaagivne i at afholde sig fra al verdslig Daarskab og Ugudelighed. De leve et rent og helligt Levnet og søge at indprente deres Børn gode og nyttige Lærdomme; de holde for en stor Del Visdomsordet, idet de afstaa fra den urenlige og for vort Legeme lidet skikkede Nydelse af Tobak, Spiritus og andre Substanser, som vi vide ere nyttige til sit Brug, men af stor Skade paa den Maade, som Menneskene benytte dem; de betale deres Tiende og ere i det Hele taget tilfredse og taalmodige i de Tilskikkelser, som Herren behager at sende dem. Andre derimod ere en Del sløve og ligegyldige og leve ikke ganske saaledes, som det sømmer sig Guds Børn, men dette kunne vi heller ikke vente, dersom vi ville tro Jesu Ord, thi han siger, at Guds Rige kan lignes ved en Fiskedræt, der bestaar af baade gode og raadne Fisk; men vi haabe, at Tiden vil engang komme, da Herren vil skille de gode ud fra de raadne.

Jeg er særdeles vel tilfreds med mine Medarbeidere fra Zion. De ere alle gode Mænd og have udvist en sjelden Nidkjærhed for at udføre deres Pligter og fremme Herrens Sag. Deres fælles Virksomhed for det samme Værks Forfremmelse har baaret gode Frugter, og Mange ere blevne tillagte Menigheden i dette Halvaar, uanseet alle de Løgne, Fordomme og Vildfarelser, som ere i Omløb angaaende denne Gjerning og dem, der ere satte af Herren til at være deres Ledere. Jeg kan ogsaa tilkjendegive min fulde Tilfredshed med Hensyn til de Missionærer, som ere beskikkede til at prædike Evangeliet for vore Medmennesker her i Skandinavien. Jeg kjender Mænd blandt dem, der have været særdeles nidkjære i at virke for Guds Riges Fremgang. Flere have gaaet om blandt Folket og forkyndt Frelsningsbudskabet i flere Aar uden at have erholdt en eneste Skilling af Konferencen hverken til Husly, Føde eller Beklædning. De have arbeidet og prædiket, ofte arbeidet om Natten og prædiket og solgt Skrifter om Dagen. Naar jeg betragter Verdens unge Mænd, der i deres unge Alder ere tilbøielige til al Slags Ugudelighed og Usædelighed, og jeg sætter disse ved Siden af vore unge Missionærer, som have givet Afkald paa Alt blot for at vise Lydighed til Guds Bud, der ere villige til uden „Pung og Taske" at gaa ud blandt Menneskene for at formane dem til Omvendelse og lide den Spot, Forfølgelse og Foragt, som i Almindelighed er Lønnen for deres ædle Bestræbelse, saa er det et Forhold som Nat og Dag, og jeg kan ikke noksom udtale min Glæde over disse unge Menneskers Fremgang i det Gode. Jeg vil derfor give disse unge Mænd det kjærlige Raad at vandre fremad som hidindtil i Kyskhed og Renhed og bevare sig selv rene og ubesmittede for Verdens Daarskab og Ugudelighed. Jeg ved deres Løn vil være stor i Himlen, dersom de ere trofaste indtil Enden. Min Formaning er ligeledes til de Hellige, at de søge at leve i et

retfærdig Levnet efter det Lys, som Herren har skjænket dem, og Belønningen for deres rene og hellige Vandel vil ikke udeblive.

Korrespondance.

Kristiania den 30te Oktober 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Da jeg ved, at det interesserer Dem at høre fra os her i Norge, saa vil jeg fortælle Dem, at jeg, siden jeg var i Kjøbenhavn med vore sidste Emigranter, har besøgt de Hellige i Frederikstad, Frederikshald, Sarpsborg, Drammen, Arendal, Risør, Kragerø, Langesund og Brevig og i Forening med Brødrene afholdt flere Forsamlinger, som tildels have været godt besøgte. De Hellige ere i Almindelighed fulde af Liv og Tro, og de ønske at gjøre, hvad de formaa, for at fremme Herrens Gjerning; men de ere for største Delen fattige paa denne Verdens Gods.

Vi afholdt vor Konference til bestemt Tid den 26de Oktober om Aftenen Kl. 8. Den 27de havde vi 3 Forsamlinger. Fem Forstandere tilligemed omtrent 300 Hellige og Fremmede overværede Konferencen. Vi havde engageret en Organist til at spille paa vort Fysharmonium og søgte at glæde og opmuntre hverandre med Sang og Tale. Ja, i Sandhed, Guds Aand var over Forsamlingen i et rigt Maal. Brødrene C. Skougaard, H. Berg, C. Eriksen, O. J. Andersen og jeg prædikede.

Af Rapporterne fremgik det, at omtrent tredsindstyve Sjæle ere døbte siden sidste Konference. Halvfjerdsindstyve ere emigrerede i dette Aar, hvoraf Nogle ikke havde Midler til at komme helt hjem, men maatte stoppe i Staterne. Deres Længsel efter at komme bort fra Norge inspirerede dem til, imod de givne Raad, at reise paa egen Haand.

Vi kaldte 4 nye Missionærer, og desforuden sendes Mange ud om Søndagene for at sælge Bøger og Skrifter. Stjerne-Abonnenternes Antal er nu 210. Vi begynde nu at holde Bedeforsamlinger i Distrikterne om Aftenen, og jeg har bedet Brødrene om at se til, at alle de adspredte Hellige nyde Nadveren om muligt en Gang om Maaneden.

Vi arbeide paa at faa „Stjernen" betalt et Kvartal forud, for at vi ikke skulle komme i Gjæld hos Dem, som maaske vilde være til Hinder for Forsendelsen. Stjernen er os inderlig velkommen, jeg sender den hver Gang fem og tredive forskjellige Steder ud i Konferencen, til et Lys for de Hellige, og som et Middel til at bortrydde en Del af Babylons Taage og Sektisme. Vore Søskende ere meget glade ved at læse dens opmuntrende og interessante Indhold.

Jeg agter nu at besøge de Hellige i deres Huse her i Kristiania Gren og samtidig at opgjøre 4de Kvartals Regnskab, for at De ikke skal vente paa os.

Jeg føler mig vel baade i timelig og aandelig Henseende.

Med en kjærlig Hilsen til Dem og Deres Medarbeidere paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet
J. C. A. Weibye.

Konferencemødet i Aalborg

den 26de og 27de Oktober 1872.

Konferencen aabnedes Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og fortsattes om Aftenen Kl. 8. Forsamlingssalen var i Anledning af Dagen smagfuldt dekoreret med Blomster og Grønt.

Af Zionsbrødre vare følgende tilstede: Missionspræsident K. Peterson og Konferencepræsidenterne C. F. Schade fra Aarhus og P. C. Christensen fra Aalborg. Tillige var der en stor Del af det lokale Præstedømme og en talrig Forsamling af Hellige fra de forskjellige Grene i Konferencen nærværende. Der blev afholdt tre Forsamlinger den paafølgende Søndag. Lørdagen blev mestendels benyttet af Missionærerne, der indgave Rapporter angaaende Tilstanden blandt de Hellige og udtalte deres Følelser med Hensyn til Herrens Værks Fremgang. De ønskede fremdeles at arbeide for en saa ædel og ophøiet Sag.

Ifølge Missionærernes Indberetning fremgik Følgende: Konferencen bestaar af 3 Grene og tæller 579 Medlemmer, hvoraf 89 Brødre ere i Besiddelse af det hellige Præstedømme. 78 Sjæle ere indlemmede ved Daab i dette Halvaar. De Brødre, der gjennem Sommerens Løb have forkyndt Evangeliet, have alle arbeidet med Flid og Nidkjærhed, saavel blandt Fremmede som Hellige. Paa Grund af den travle Aarstid have de ikke saa ofte, som ønskeligt var, havt Anledning til at afholde Forsamlinger. Ikke desmindre, deres forenede Bestræbelser have alligevel baaret gode Frugter, og der er gode Udsigter for Evangeliets videre Udbredelse. Ikke saa faa af den bedre Klasse have her begyndt at undersøge vore Lærdomsprinciper.

Lørdag Aften blev benyttet af Prs. K. Peterson og C. F. Schade, der begge bare et kraftigt Vidnesbyrd om Mormonsbogs guddommelige Troværdighed. Pr. K. Peterson vidnede især om dens Egthed og Guddommelighed ved at oplæse flere Skriftsteder i det gamle Testamente, som tydelig omtaler, at en saadan Bog skulde fremkomme i Tidernes Fylde. Han talte en Del om de tre Vidner, som saa Tavlerne, fra hvilke Bogen er oversat og om deres Fald og Gjenopreisning. Tillige gjorde han nogle interessante Bemærkninger angaaende Bogens Sendelse ved en hellig Engel til Joseph Smith og dens Oversættelse ved Urim og Thummim.

Efter at Forsamlingen var aabnet Søndag Formiddag, blev Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse tilligemed de Hellige indbyrdes. 11 unge Brødre bleve beskikkede som Missionærer og foreslaaede til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmig vedtagne. Resten af Formiddagen blev overladt til Ældste O. B. Andersen fra Randers, der talte om Aabenbaringsprincipet. Om Eftermiddagen fremstod Pr. K. Peterson og gjorde flere opmuntrende Bemærkninger med Hensyn til Israels Indsamling og Zions Opbyggelse i de sidste Dage. Han henthydede til Profeterne i den hellige Skrift, der ligefrem beskrive alle Enkelthederne ved disse mærkværdige Begivenheder. Aftenen benyttedes af Brødrene P. C. Christensen, C. F. Shade og O. B. Andersen, som alle vidnede om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse i Tidernes Fylde.

Mandag Morgen blev der afholdt et

lille Møde udelukkende for Medlemmerne af Præstedømmet, hvor Pr. K. Peterson gav mange faderlige Raad og Formaninger.

I de Forsamlinger, som Zionsbrødrene overværede her i Aalborg under denne Konference, ere mange ypperlige Lærdomme blevne givne om Evangeliets Principer og en god Aand har altid været den præsiderende.

Vi føle os taknemmelige til Herren for det Privilegium at have hans Tjenere iblandt os, og vi ere overbeviste om, at disse Mænds Nærværelse her vil længe mindes af vore Søskende og Venner. Vort inderlige Ønske er, at de givne Instruktioner og Lærdomme maa blive alle de Oprigtige til Gavn og Velsignelse.

P. C. Christensen.

Lidt om Kvindens Opdragelse.

Vi optage følgende interessante Bemærkninger om Kvindens Opdragelse og Udvikling fra „Woman's Exponent."

Kvinden er bestemt til noget høiere end altid at trælle og arbeide med de huslige Forretninger, og det er ikke ret af hende ganske og aldeles at hengive sig til disse ensartede Pligter uden at have nogen Tanke eller Interesse udenfor denne indskrænkede Sfære. Thi omendskjøndt de forskjellige Grene af Arbeidsdriften ere hæderlige og værd al Ære, saa skulde ikke blot de ydre Organer udvikles, men Hjernen burde ogsaa øves og uddannes til de aandelige Arbeider. Og ikke alene i Ting som henhøre til den daglige Rutine i en Husholdning, men i Egenskaber, der ere mere ophøiede, omendskjøndt de i Øieblikket kunde synes mindre vigtige. Fornuftige og erfarne Folk sige, at en Pige kan ikke ansees som værdig til at indgaa i Ægtestanden, førend hun kan bage godt Brød, vaske sine egne Klæder og udføre forskjellige andre huslige Sysler. I dette Stykke ville vi tilføie lidt mere. Hun bør ikke betragtes som skikket til at udfylde en Stilling som en sand Hustru og god Husmoder, medmindre hun idetmindste kan læse og skrive forstaaeligt og holde en nogenlunde fornuftig Samtale over Gjenstande, om de end skulde ligge lidt udenfor den almindelige huslige Sirkel og Kjøkkenet. Og efter at være bleven Hustru, skulde hun paa samme Tid, som hun beriger sig med Kundskaber i at varetage sine huslige Pligter og Familiens fælles Interesser, anvende en Del af Tiden til sin egen moralske Forstands Udvikling.

Naar en Mand har fuldendt sit Dagsarbeide, saa har han i Almindelighed lidt Tid tilovers, som kan bruges til Læsning af gode Bøger, til stille Betragtninger eller til Hvile. Det vilde, retfærdig talt, være en stor Urimelighed af en Mand at fordre, at hans Hustru, Børn eller Tjenere skulde bruge al deres Tid til Arbeide uden at have Anledning til at fremme og udvide deres aandelige Evner. Endskjøndt dette vilde være af stort Gavn for Kvinderne, saa have de alligevel ordnet eller misordnet det saaledes med Hensyn til deres Arbeide, at de aldrig have nogen Tid tilovers til at skjærpe deres aandelige Forstand. Og Mange, dersom de virkelig tage sig saa

megen Tid at sidde ned for et Dieblik og læse i en Bog eller lytte til Andres Læsning, vilde strax se en hel Del Ting omkring sig, der ere i Ustand, og som maa bringes i Orden; saaledes kunne de ikke med rigtig Tilfredshed nyde denne lille Frihed, men føle som om de stjal Tiden bort. Paa denne Maade paalægger Kvinden sig selv et Baand, der aldrig lader hende gaa udenfor denne ydmyge Kreds, hvori hun befinder sig, og hun bliver aldeles indhyllet i sine egne simple og indskrænkede Interesser og kommer saaledes til at mangle de Egenskaber, hun burde være i Besiddelse af for at være et behageligt og underholdende Medlem i Samfundet. En svag Helbred eller Fattigdom kan maaske være en Undskyldning for Mangel paa Selskabelighed og Dannelse hos Mange, da dette kan være Aarsag i, at man ikke har Leilighed til at udvikle sine Aandsevner, men i flere Tilfælde vilde disse mindre gunstige Tilstikkelser vige Pladsen, dersom man blot forstod at bruge Fornuft og Betænksomhed i sin Fremgangsmaade.

Det hænder ofte, at unge Damer ved deres Indtrædelse i Ægtestanden aldeles lægge deres foregaaende Studier og Undervisning tilside og tænke, at nu have de andre Ting at varetage og kunne slet ikke ofre nogen Tid til deres videre Forfremmelse i nyttige Kundskaber. Mange have anvendt flere Aar paa deres Uddannelse og Opdragelse og været til stor Bekostning for deres Forældre, og naar nu Tiden kommer, at de skulle vorde en Mands Hustru, saa lægge de alle sine med Flid erhvervede Lærdomme tilside og anse disse som ikke længere nødvendige i deres ny Stilling. Ikke saa Faa søge at erholde en god Opdragelse blot for at vinde en Ægtemage, men hvis dette er den blotte Bevæggrund, da behøvede de ikke at anvende saa meget Arbeide herpaa. Kvinden saavelsom Manden skulde betænke, at deres Lære- og Udviklingstid faar aldrig nogen Ende her i dette Liv. De burde altid bruge Flid og Energi i Udførelsen af deres Pligter og med Iver og Nidkjærhed stræbe at erholde saadanne Videnskaber, der kunde være til deres fremtidige Vel og Velsignelse, og som kunde gjøre dem skikkede til Omgang med dannede og forstandige Mennesker.

Det er en overmaade fortræffelig og vigtig Egenskab ved en Kvinde at kjende den bedste Maade, hvorpaa hun kan bestyre sine huslige Forretninger, saasom at lave et velsmagende Maaltid, at vaske og stryge, at spinde sit eget Garn og strikke sine egne Strømper. Dog alt dette kan alligevel ikke skabe en Hustru til en interessant og elskværdig Livsledsagerinde, dersom hun ikke besidder nogen aandelig Udvikling, men fører et raat og udannet Sprog, er klodset og keitet i sin Fremgangsmaade og kort sagt af en indskrænket Karakter. Ikke desmindre, de førstnævnte Egenskaber ville være af langt større Gavn for hende og hendes Familie end de, som man nu tror en Kvinde skal være i Besiddelse af for at være en fuldendt Dame, nemlig at kunne spille paa Klaver, tale Fransk og Latin og over alle Ting at kunne følge Moden og iføre sig den mest naragtige og uklædelige Stads. Man burde aldrig gaa til Yderligheder og Overdrivelse, men være anstændig og net i sin Klædedragt, beskeden og ligefrem i sin Opførsel og altid søge lidt efter lidt at udvide sit Forraad af Kundskaber. Man faar aldrig for megen Kundskab, derfor lad os stedse bruge vore Evner til en evigvarende Udvikling og Forfremmelse i alle nyttige, ædle og ophøiede Egenskaber, der ville være til Velsignelse for os baade i dette Liv og i det tilkommende.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 47.)

Paa samme Maade som Jøderne korsfæstede Frelseren og vare villige til, at hans Blod kom over deres Hoveder, saa var det ogsaa med den lovgivende Forsamling i Illinois; thi idet dens Medlemmer satte Jacob C. Davis i Frihed, paatoge de sig endel af Ansvaret, der paahvilede dem, som havde udgydt Profetens og Patriarkens uskyldige Blod. Senatets Embedsmænd tillode Davis at staa frem og udtale sine bitre Følelser mod Indvaanerne i Nauvoo til Gunst for Afskaffelsen af denne Byes Haandfæstning; de vare lutter Øre til denne Morders blodtørstige Tale. Ja, det gik saa vidt, at en af Senatets Medlemmer, John Dougherty fra Union County, fremstod offentlig og retfærdiggjorde Mordet paa Brødrene Joseph og Hyrum Smith.

Hvad kunde de Hellige vente af saadanne Embedsmænd? Det var til ingen Nytte, at Repræsentanterne fra Hancock County, Jacob B. Backenstos og A. W. Babbit ansøgte om deres Valgborgeres og Formænds Ret og appelerede til Rettens Retfærdighed angaaende at lade Folket have de samme Rettigheder som tidligere. Rettens Haandhævere vare bestemte paa at afskaffe Haandfæstningen og derved betage Folket al lovlig Beskyttelse, saaledes at de nu vare prisgivne til deres hævngjerrige Fjenders Vold, naarsomhelst disse ønskede at angribe dem.

Nauvoo var den mest blomstrende By i Illinois. Den var meget smukt beliggende ved Bredden af Missisippi Floden, og der var de mest lovende Udsigter til, at den, da den havde saa god Beliggenhed, kunde blevet en Stad af stor Betydning for Handelen, dersom den var bleven fredet. Da de Hellige nedsatte sig der, saa det ikke meget lovende ud, men ved deres forenede Flid, Udholdenhed og Enighed blev der strax en Stad, og denne tiltog i nogle faa Aar i en meget betydningsfuld Grad. Indbyggerne paa andre Steder i Staterne og især deleshed i Hancock County saa hvilke Fremskridt Nauvoos Indvaanere gjorde, og dette vakte deres Misundelse. De frygtede den voxende Magt hos de Sidste-Dages Hellige, og ved den Ondes Tilskyndelse fostrede de misundelige Planer i deres Indre for at hæmme og forstyrre Herrens Værk. Da en urokkelig Enighed herskede blandt de Hellige, var deres Stemme i en Stat, som bestod af to næsten ligestore Partier, af ualmindelig stor Vigtighed. I de Dage bestod den herskende Politik af to Partier, Demokraterne og Whiggerne, og i Illinois vare de omtrent ligemange paa hver Side.

Paa nogle Steder var der blot Whigger, paa andre derimod Demokrater. Men ved ethvert Valg i Hancock County og ved ethvert Generalvalg i Staterne, var det de Hellige, der afgjorde Valgene; thi det Parti, som de sluttede sig til, havde bestandig Overvægten. Dette var Aarsagen til bitre Følelser, og Misundelse og Had opstod. Politikerne saa den voxende og stedse tiltagende Magt, som ikke lod sig styre, og som maaske om ikke saa ret lang Tid vilde have ikke saa lidt at sige med Hensyn til de Forenede Staters Styrelse, og denne Magt ønskede de der-

for at stoppe. Dette var Aarsagen til, at den lovgivende Forsamling betog Byen dens Rettigheder og afskaffede Haandfæstningen. En Stad, der saaledes var berøvet sin Haandfæstning, og dens Værd paa Grund heraf nedsat, vilde i Sandhed have følt dette Slag dybt, men dette var ikke Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige. Staden Nauvoo var ikke afhængig af Haandfæstningen eller af Embedsmændenes Gunst; dens Held og Fremgang stammede fra et ganske andet Ophav, og endskjøndt de Hellige havde tabt Byens Haandfæstning, vedbleve de alligevel at virke og gjøre Fremgang.

(Forts.)

Blandinger.

Der er et Hus i New York, hvor der i tyve Aar er bleven holdt regelmæssig Bønforsamling hver Uge. For omtrent en Maaneds Tid siden blev en ung Dame, som boede i Huset, forstyrret ved, at en Person kom ind til hende om Natten. Det viste sig at være en Tyv, og da der ikke var Folk ved Haanden, maatte Damen se paa, at denne uvelkomne Gjæst tog for sig efter Behag. Blandt andre Ting tilvendte han sig ogsaa hendes Guldubr og ny Silkekjole. Uhret var meget kostbart og havde tilhørt hendes Fader, som for en kort Tid tilbage var skudt af en Indbrudstyv. Bedrøvet over sit Tab og uvidende om, hvad hun skulde foretage sig, lukkede hun sig ind paa sit Værelse og begyndte at bede til Herren om, at Tyven maatte blive opdaget, saa hun kunde faa sine Eiendele tilbage, især delesbed Silkekjolen og Guldubret. To Dage efter, i Skumringen om Aftenen, fandt hun en Pakke ved sin Dør, og ved at aabne samme, sin Silkekjole og Guldubr. Et Stykke smudsigt, brunt Papir, hvorpaa var kradset nogle Kragetæer, medfulgte, som oplyste Eierinden om, at Udfærdigeren af Skrivelsen havde bestjaalet hende, men at han strax efter Tyveriet var bleven syg og ikke havde Fred eller Ro siden. Han havde derfor besluttet sig til at bringe hende disse værdifulde Ting tilbage; de andre Gjenstande havde han derimod solgt, men dersom han levede, saa skulde han erstatte hele det Tab, han havde forvoldt hende. Den unge Dame er fast forsikret om, at hendes Bøn paa denne Maade blev hørt.

Dr. Velpeau fortalte engang, at han ved et Besøg paa et Hospital havde spurgt en Patient, hvorledes han havde det, og faaet følgende Svar: „Ak, Hr. Doktor, jeg er saa syg, saa at jeg, hvis Nogen kom og fortalte mig, at jeg var død, ikke vilde blive det mindste forbauset.“

En Irlænder, som fik sendt et Par nye Støvler, gav sig strax ifærd med at prøve dem; men hans Bestræbelser vare forgjæves. Tæerne begyndte at værke, og Hænderne bleve røde af Anstrengelse, medens Stropperne sønderbrodes ved hans kraftige Tag. Da den gode Mand indsaa, at enhver yderligere Anstrengelse vilde være frugtesløs, satte han Støvlerne ind i sit Soveværelse, idet han betroede sin

Karl, „at han var aldeles sikker paa, at han aldrig vilde faa de Støvler paa sine Fødder, førend han havde gaaet med dem en Dag eller to."

En Apotheker, som havde sat sig til Formaal at irritere en ung Præst, som han ofte kom sammen med, gjorde dette paa en saa generende Maade, at den godmodige Geistlige i sit stille Sind lovede ham en lille Tilrettevisning. En Aften, da de Begge vare Majorens Gjæster, spurgte Apothekeren sin Sidemand, hvoraf det kom, at Patriarkerne havde opnaaet en saa fabelagtig høi Alder. Præsten hørte hans Ord og sagde: „Jeg formoder, at de aldrig have stiftet Bekjendtskab med det, vi nutildags kalde Medikamenter."

For nogle Aar siden blev der i New York holdt Forhør over en Arrestant, som var bleven paagreben en Nat, da han var ifærd med at foretage et Indbrud. Han havde dannet sig en Aabning, hvorigjennem han puttede Overkroppen og tilranede sig de Sager, som fandtes i hans Besiddelse. Hans Defensor paastod paa det Bestemteste, at Arrestanten ikke havde været „helt inde i Huset," men kun tildels. Juryen dømte af Hensyn hertil hans Overkrop og erklærede Resten af hans Legeme for uskyldig i den begaaede Forbrydelse. Den skyldige Del dømtes til et Aars Strafarbeide, medens man overlod til Tiltaltes fri Valg, hvorvidt han ønskede den uskyldige Del skaaret fra, eller var tilbøielig til at lade den vandre med i Straffeanstalten.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.